



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobkyně:

M. D., nar.,
státní příslušnost: Čínská lidová republika,
bytem v ČR: ,

zastoupena advokátem Mgr. Ing. Markem Němcem,
sídlem Nádražní 106, Sedlčany,

proti

žalovanému:
politiky

Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2018, č. j. OAM-884/ZA-ZA14-P15-2015,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2018, č. j. OAM-884/ZA-ZA14-P15-2015, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 6 800,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobkyni mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.
2. Žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost a neurčitost rozhodnutí. Přes značnou délku rozhodnutí v něm absentují konkrétní přezkoumatelné úvahy žalovaného, které pasáže textu využil, a které nikoli, některé bloky se doslovně opakují. Řízení i samotné rozhodnutí je dle žalobkyně stiženo vadou, kdy správní orgán shromáždil všechny listiny, poté vydal zamítavé rozhodnutí s tím, že v něm jsou opsány části textů jednotlivých podkladů a citace právních předpisů a v závěru je konstatováno, že správnímu orgánu nezbylo rozhodnout jinak. Některé úvahy žalovaného nejsou srozumitelné. Konkrétně žalovaný například neuvedl provincii v Číně, kde se čínští křesťané domácí církve těší náboženské svobodě, ačkoli o existenci tohoto území opřel své rozhodnutí. Žalobkyni nebyl azyl udělen právě z důvodu, že se může přestěhovat do míst s náboženskou svobodou, aniž by však žalovaný přezkoumatelně takové místo označil.
3. Žalobkyně je názoru, že jsou v jejím případě dány důvody pro udělení azylu § 12 písm. b) zákona o azylu. Dle § 2 odst. 7. písm. a) zákona o azylu pronásledováním není situace, kdy se strach z pronásledování žadatele o azyl vztahuje jen k určité části území státu, z nějž prchá za situace, kdy k jiným částem svého státu takové obavy žadatel nemá. To však případ žalobkyně není, neboť ta uváděla, že má strach z pronásledování z náboženských důvodů na celém území vlasti. Tím žalobkyně splnila zákonnou podmínku tvrzení. Rozhodné je, že hovořila o strachu vztaženému k celému území Číny, nikoli skutečný možný stav náboženské svobody v nějaké neznámé části území Číny. Žalobkyně uváděla, že pro své křesťanství má strach z pronásledování, protože už pronásledována je, bojí se všude v Číně, protože jí hrozilo hromadné znásilnění policejními agenty, kteří obdobně fungují pod ochranou úřadů po celé Číně, nikoli jen v její domovské obci, a tvrdí, že má strach z pronásledování pro náboženské přesvědčení na celém území vlasti. Protože se v napadeném řízení neprokázal opak, je žalovaný povinen považovat takové tvrzení za pravdivé v souladu se směrnicí Rady 2004/83/ES čl. 4 odst. 5, shodně s rozsudkem Nejvyššího správního soudu z 30. 9. 2008 čj.: 5 Azs 66/2008-70.
4. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobkyně může svou situaci řešit vnitřním přesídlením, s tímto závěrem ale žalobkyně nesouhlasí. Žalovaný existenci příslušného území nedoložil a je zároveň vyloučena doloženými zprávami, kdy pouze jedna ze zpráv sice uvádí, že pronásledování není všude stejné síly, ale ani ta nezmiňuje, že by existovalo v Číně místo, kde není obava z pronásledování křesťanů domácí církve na místě. Žalovaný tím, že takové místo neoznačil, dle žalobkyně obchází a zneužívá ustanovení § 2 odst. 7 písm. a) zákona o azylu. Dále žalovaný porušil ustanovení § 2 odst. 7, písm. a), § 12 odst. b) zákona o azylu, neboť rozhodný je pocit žalobkyně, o tom, zda má strach jen ohledně části území,

nebo zda má strach k svému pobytu na celém území. Žalovaný je podle žalobkyně oprávněn toliko přezkoumat, zda tento strach žalobkyně rozumně odůvodnila ve vztahu k celému území. Ta jej odůvodnila na základě svých materiálů, jakož i opakovaným tvrzením. Jak vyplývá z materiálů obstaraných žalovaným, a jak je i obecně známo, pronásleduje Čína domácí církev všude na svém velkém území snad jen s odlišnou intenzitou.

5. Žalobkyně byla vystavena psychickému nátlaku a podobným jednáním (pokus znásilnění, nezavedení vodovodu, vydírání rodičů zkorumpovanými policisty, odejmutí státní finanční podpory, šikanování učitelkami základní i střední školy, ztráta kamarádů pro rozhlasové oznamování její víry na veřejnosti, dvacetidenní věznění rodičů v jejích čtrnácti letech, nucení rodičů podepsat zřeknutí se víry, ztráta studia na vysoké škole z důvodů okrádání rodiny policisty státní mocí tolerovaným způsobem), proto má nárok na udělení azylu. Žalovaný porušil § 12 odst. b) zákona o azylu a § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu (dále jen „správní řád“), když v oblasti dokazování nerespektoval uvedenou směrnicí Rady ES. Výrok žalovaného neodpovídá správnímu spisu a je zneužitím správní úvahy. Žalovaný na základě svého špatného postupu dovodil, že žalobkyně pouze využila znalostí o problematice pronásledování některých náboženských menšin v Číně, aby svými tvrzeními vygradovala svůj azylový příběh a vytvořila údajné obavy z návratu do vlasti, přestože sama ve skutečnosti ve své vlasti ohrožena nikdy nebyla. Žalobkyně nebyla dle žalovaného pronásledována ve smyslu zákona o azylu a neuvedla žádné skutečnosti, že se tak stane v případě jejího návratu do vlasti. Dle žalovaného mohla žalobkyně využít možnost vnitřního přesídlení, nebylo po ní vyhlášeno pátrání, z Číny mohla odcestovat. Žalovaný žalobkyni také nevhodně vytýká, že vycestovala právě do vzdálené ČR. Dále je nerelevantní kritika žalovaného týkající se údajně nevhodné volby letiště. Žalobkyně dle žalovaného své problémy nadhodnotila s cílem dosáhnout pozitivního rozhodnutí. Protože mohla vycestovat, nebyla pronásledována.
6. Jakkoli Čínu nelze označit za zemi s vyspělou demokracií, ani zemi s vysokým stupněm dodržování lidských práv, pro udělení azylu to dle žalovaného nestačí. Taková úvaha neodpovídá obsahu správního spisu. Dle žalovaného pouhá příslušnost k náboženské komunitě, která pociťuje pronásledování, nepostačuje pro udělení azylu, pokud režim pošlapává lidská práva, pak z toho neplyne, že každý občan takové země je takovému pošlapávání vystaven. Nic z toho se však netýká žalobkyně. Dle žalovaného také platí, že neshledá-li správní orgán tvrzení žadatele, že byl v zemi původu pronásledován z náboženských důvodů, dostatečně věrohodným, pak je nadbytečné zabývat se otázkou náboženské svobody v zemi původu na obecné úrovni. Ani to se netýká žalobkyně. Žalobkyně dle něj nebyla ve své zemi pronásledována pro příslušnost k náboženské skupině, ani neuvedla skutečnosti, že se na tom něčeho změnilo po jejím návratu do Číny. Takové úvahy však neodpovídají obsahu spisu, kdy naopak materiály shromážděné žalovaným dokládají špatnou situaci křesťanů v Číně.
7. Žalovaný dále podle žalobkyně smíchal instituty azylu a doplňkové ochrany. Kdyby žalobkyně neměla subjektivní obavu z celoplošného pronásledování na celém území Číny, jak ji ovšem projevila do spisu, pak by žalovaný byl povinen ex offio se zabývat tím, zda obava z nelidského či ponižujícího zacházení objektivně je na místě, ať už si o tom žalobkyně myslí cokoli. Žalovaný úřední povinnost udělit doplňkovou ochranu nesplnil, rozhodl v rozporu s obsahem správního spisu. Dle žalovaného nehrozí žalobkyni nelidské nebo ponižující zacházení, protože nestačí pouhá možnost ohrožení, ale je zapotřebí

jistota, že by žalobkyně při návratu tomuto čelila. Žalovaný uvádí, že neuvěřil žalobkyni její obavy z pronásledování založené veřejně známou skutečností v ČR, že asi 60 čínských křesťanů v Česku žádá o azyl, přičemž žalovaný má za to, že zveřejnění způsobili žadatelé o azyl a jejich právní zástupci, a že to dokazuje absenci jejich strachu. Žalovaný žalobkyni neudělil ani humanitární azyl z důvodu, že o něj nežádala, v tom žalobkyně rovněž spatřuje pochybení. Žalovaný se možností udělení azylu z tohoto důvodu vůbec nezabýval.

8. Žalovaný je dle žalobkyně postaven do těžké situace, že by de facto měl udělit azyl každému, kdo 1) je křesťanem, 2) kdo tvrdí, že je pro svou víru pronásledován, přičemž procesně postačuje toliko tvrzení žalobkyně (viz vpředu směrnice ES), 3) kdo pochází z Číny, kde obecné pronásledování křesťanů na celém území je notoricky známo. Žalobkyně navrhuje provedení důkazu znaleckým posudkem z oboru religionistiky či podobného oboru, o tom, zda žalobkyně je praktikující křesťanka. Takový znalecký posudek rozdělí všechny žadatele o mezinárodní ochranu na dvě skupiny, na opravdové křesťany a na ty, co své křesťanství účelově předstírají. Znalec využije skutečnosti, že náboženské přesvědčení nelze úspěšně předstírat, protože nesouvisí jen se znalostmi bible, ale s vnitřním postojem a duševním stavem. Žalobkyně navrhuje, aby znalec byl přizván nejen k vypracování posudku, ale i do soudního jednání, aby byla dána možnost soudu položit otázky jak znalci, tak i žalobkyni (prostřednictvím tlumočníka). Takto zmizí obava žalovaného o nárůst uprchlíků v České republice, která působí nesprávně k tíži žalobkyně. Žalovanému totiž nestačilo, že žalobkyně prokázala znalosti bible. Ohledně situace v Číně v oblasti pravděpodobného chování bezpečnostních orgánů a dalších obyvatel vůči žalobkyni v případě jejího návratu do Číny navrhuje pro účely prokázání podmínek doplňkové ochrany žalobkyně svědeckou výpověď V. M., ředitele organizace Iustitia et Pax, zabývající se podrobně dlouhodobě a intenzivně stavem lidských práv křesťanů v Číně. Žalobkyně žádá k důkazu též vznést dotaz soudu na žalovaného, zda vydal v roce 2018 nějaká správní rozhodnutí, kde se azyl, či doplňková ochrana uděluje, přičemž žalovaný v takovém rozhodnutí měl za prokázané, že vnitřní přesídlení čínských křesťanů v rámci Číny není možné pro účel zbavení se pronásledování, či obav z pronásledování a z nelidského zacházení z náboženských důvodů.
9. Žalovaný s žalobními námitkami nesouhlasí. Zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace. S žalobkyní byly vedeny 3 pohovory, ve kterých měla prostor uvést veškeré relevantní důvody, jež ji vedly k opuštění vlasti a popsat všechny potíže, které ve vlasti měla. Dle žalovaného nelze zcela vyloučit, že je jmenovaná příslušnicí církve Zhao hui (Křičící), neboť její výpovědi týkající se uvedené církve v základních obrysech odpovídají informacím, které by řadový příslušník církve mohl mít, přesto má za to, že zde je řada okolností značně snižujících její věrohodnost i ve vztahu k dalším tvrzením týkajícím se skutečných důvodů odchodu z vlasti, příjezdu do ČR a požádání o mezinárodní ochranu.
10. Žalovaný nezpochybňuje složitou situaci a problematickou možnost vyjádření víry stoupenců v Číně „zakázaných“ církví, avšak je třeba shledat individuální pronásledování jednotlivých stoupenců. Z tvrzení žalobkyně nevyplývá, že by byla pronásledována ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Jmenovaná během pohovoru uváděla, že je od malička rodiči vychovávána ve víře, její rodiče jsou věřící lidé a pamatuje si, že policisté často její rodiče navštěvovali a vybírali od nich peníz, díky tomu se nedostávalo peněz na její studium. Na dotaz, proč její otec platil policistům, odpověděla, že

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

bezduvodně. Její otec si však nikdy na chování policistů nestěžoval. Následně žalobkyně popisuje v pohovoru incident z 28. 05. 2014, dále žalobkyně uvedla, že v říjnu roku 2014 s vrátila domů a souseď se jí ptal, zda její rodiče jsou věřící a zda i ona je věřící. Jmenovaná mu tedy řekla, že věřící není, jelikož ostatní občané, kteří je udávají k policii, dostávají za tato udání peníze. Rodiče ji poradili, aby se odstěhovala na jiné místo. Žalobkyně sama uvádí, že nikdy nebyla v souvislosti se svou vírou zatčena, ale některé osoby z jejich společenství zatčeny byly, o čemž se doslechla. Sama následně uvádí, že jiné potíže neměla, pouze jednou ji postihlo neuskutečněné znásilnění. Tento pokus o znásilnění však neohlásila na policii, jelikož ona i její rodiče jsou věřící a bojí se. Správní orgán k tomuto dodává, že jak sama jmenovaná tvrdí, nikdy nebyla z důvodu své víry zatčena, ani jinak státními orgány perzekuována, vše má pouze z doslechu. Jednotlivé incidenty se nevztahují k její osobě, ale jedná se o obecné informace, v případě pokusu o znásilnění z roku 2001 šlo o jednorázový incident, který se stal již před několika lety a jmenovaná i přes to dále na území Číny pobývala a nevycestovala. Žalobkyně uváděla také obavy z udání a odposlouchávání. Dle žalovaného jsou však obavy žalobkyně neurčité, jde spíše o spekulaci. Popsaná jednání nevykazovala znaky opakovanosti ani nebyla dostatečně intenzivní na to, aby mohla být shledána za pronásledování, navíc jmenovaná vycestovala ze země naprosto bez problémů. Jmenovaná nebyla ani zadržena, není trestně stíhána a nestala se ani terčem jakéhokoliv jiného negativního jednání čínských státních orgánů či bezpečnostních složek vůči své osobě. Jmenované nebylo bráněno ve vyznávání její víry, nedošlo ani k ohrožení či porušení svobody jejího vyznání, ale ani k ohrožení jejího zdraví, života, osobní svobody či jiných jejích základních lidských práv. O mezinárodní ochranu požádala až později v přijímacím středisku Zastávka u Brna, mohla však požádat už na mezinárodním letišti Václava Havla Praha. Správní orgán má však za to, že z uvedených skutečností je důvodné se domnívat, že příjezd jmenované a ostatních jejích údajných souvěrců byl zcela jistě pečlivě organizovaným ze strany třetích osob, které zajistily vydání víz za úplaty a za pomoci nepravdivých informací a pozměněných dokladů, také zajistili cestu do Zastávky u Brna, kde si jmenovaná se svými souvěrci požádala o mezinárodní ochranu. O organizovanosti skupiny svědčí i skutečnost, že do ČR přicestovali výhradně v období mezi červencem 2015 až srpnem 2016. Jmenovaná správnímu orgánu též nesdělila podrobnosti o konkrétních osobách, které jí vízum zajistily a nasměrovaly ji do přijímacího střediska. Navíc uváděla během správního řízení určité skutečnosti, které byly rozporné se skutečnostmi uvedenými v jejím turistickém vízu, jmenovaná však neinformovala správní orgán z vlastního rozhodnutí o uvedení konkrétních nepravdivých skutečností, učinila tak až k dotazu. Tyto skutečnosti, mimo jiných, svědčí o snížené věrohodnosti její výpovědi.

11. K námitce související s udělením doplňkové ochrany žalovaný konstatuje, že se s touto otázkou dostatečně vypořádal. Ačkoli situace v Číně není ideální, je třeba zkoumat individuálně každého jednotlivce. Obecný nesouhlas s politickou situací v zemi původu nelze považovat za azylově relevantní důvod. Žalovaný se domnívá, že žalobkyni vážná újma v případě návratu do Číny nehrozí. K námitce týkající se pochybení správního orgánu při zhodnocení nebezpečí hrozícího v případě jejího návratu do Číny, tedy obávaného trestního stíhání z důvodu jejího členství v náboženské skupině a rovněž z toho důvodu, že se do vlasti nevrátila během platnosti víza a bude podezřívána, že v ČR žádala o udělení azylu, žalovaný uvedl, že tato námitka není podložena žádnými reálnými skutečnostmi. Žalobkyně nebyla čínskými státními orgány či bezpečnostními složkami dlouhodobě pronásledována. Žalovaný se adekvátně vypořádal

s posouzením možnosti udělit žalobkyni azyl dle § 14 zákona o azylu. Žalobkyně bez problémů vycestovala s dalšími dvěma spoluvěřícími. Žalobkyni byl čínskými orgány bez jakýchkoliv problémů vydán cestovní pas pro potřebu vycestování, který obsahuje všechny biometrické údaje a její pravou totožnost. Z provedených pohovorů a všech dalších tvrzených skutečností vyplývá, že žalobkyně společně s dalšími spoluvěřícími bezproblémově na vízum a pas vycestovala ze země z mezinárodního letiště, které je jedno z nejvíce sledovaných oblastí v Číně. Navíc jmenovaná vycestovala z Číny bez problémů už v květnu roku 2015. V této souvislosti odkazuje žalovaný na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 10. 2017 ve věci Y. L. proti Švýcarsku (stížnost č. 53110/16). Žalobkyně mohla svou situaci řešit cestou vnitřního přesídlení. Správní orgán je toho názoru, že podaná žádost o mezinárodní ochranu je účelová s cílem legalizace pobytu na území ČR. Co se týče námitky žalobkyně ohledně medializace případu, správní orgán uvádí, že tím kdo aktivně medializuje svůj azylový příběh, je právě komunita čínských občanů, kteří přijeli s obdobným azylovým příběhem ve zhruba stejném období a pod záštitou a organizátorstvím stejné cestovní kanceláře, tedy jde zjevně o skupinu vzájemně propojených a spolupracujících osob. Žalovaný uvádí, že on nikdy nebyl iniciátorem žádné z medializací a nikdy on sám neposkytl médiím žádné konkrétní informace o podaných žádostech.

12. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
13. Žalobkyně podala o udělení mezinárodní ochrany dne 15. 10. 2015. K žádosti uvedla, že je křesťanského vyznání, konkrétně vyznává víru směru Zhao hui, nebyla nikdy nijak politicky aktivní. Z vlasti odjela z důvodu perzekuce z náboženských důvodů. Její rodiče se z důvodu náboženského přesvědčení ocitli v nebezpečí a trvali na tom, aby žalobkyně Čínu opustila, její život byl též ohrožen. Kvůli víře se dostala rodina žalobkyně do nepříznivého postavení. Žalobkyně byla nucena přerušit studium na univerzitě, neodvažovala se veřejně říci, že je křesťanka. Od incidentu ze dne 28. 5. 2014 byly podmínky pro domácí církve horší. Ve vesnici se k rodině žalobkyně nechovali dobře. Policie navštěvuje křesťany a vybírá peníze, ty nechtěl rodině nikdo půjčit. Rodiče se o žalobkyni báli, báli se jí i zavolat, telefony jsou sledovány. Žalobkyně se nemohla plně věnovat studiu ani práci, neustále se obávala sledování ze strany čínské vlády. Vláda například vyhlašuje odměnu za ohlášení křesťanů, žalobkyně proto schválně tuto skutečnost před sousedy tajila. Křesťané jsou zatýkáni a mučeni.
14. Při pohovoru žalobkyně sdělila, že v Číně bydlela v provincii X, předtím v X. Měla potíže kvůli křesťanské víře. Byla vychovávána v křesťanské víře. Pamatuje si, jak policisté vždy chodili k jejím rodičům a vybírali peníze, proto neměli peníze na studium pro žalobkyni. Na jednání policistů si otec nestěžoval. Dne 28. 5. 2014 došlo k incidentu, kdy v restauraci chtělo několik osob vyjádřit svou víru, následně ale byli napadeni a několik z nich zabito. Otec žalobkyně ji poté kontaktoval, že má o ni strach, protože v té době studovala. Sdělil jí, ať jej nějakou dobu nekontaktuje, protože telefony mohou být napojeny. Po nějaké době se jí soused ptal, zda je věřící a řekla, že nikoli, rodiče se o ni báli a chtěli, aby se odstěhovala. Věřící byli mučeni, žalobkyně ale o odjezdu uvažovala až v roce 2015, kdy se chystali odjet i další. Pravidelně chodila na setkání věřících, někteří z nich byli zatčeni. Její rodiče byli hodně nemocní, víra je uzdravila. Žalobkyně začala věřit v roce 2014. V roce 2001 mělo dojít k neuskutečněnému znásilnění žalobkyně. Toto ale policii nehlásila, protože někdo z rodiny muže, který se pokusil o znásilnění, je policista. Žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

zodpověděla také dotazy týkající se ověření jejích znalostí bible a křesťanství. Věděla, že domácí církev je v Číně zakázána. Setkání církve přesto navštěvovala, neví, proč je to zakázáno, když v Číně je svoboda náboženského vyznání. Studium na VŠ ukončila na vlastní žádost z důvodu, že rodiče neměli peníze. Nejdříve chtěla do Francie, ale zamítli jí vízum, pak byla v Jižní Koreji, poté odjela do ČR. Vycestovala s cestovním pasem a turistickým vízem. K dotazu, jak si chtěla poté legalizovat pobyt, uvedla, že jí bylo lhostejné, jestli zde bude pobývat legálně či ne, zpočátku nevěděla o možnosti požádat o azyl. Chtěla by zde pracovat, do Číny se nechce vrátit v žádném případě. Návratu se obává, mohla by mít potíže z důvodu skončení platnosti víza, a také by mohli mít problémy rodiče. Po návratu by její okolí vědělo, že je věřící, a měla by problémy. Může je udat někdo z rodiny, jsou za to peníze.

15. Při pohovoru dne 8. 9. 2016 žalobkyně vypověděla, že ve vlasti pociťovala velké nebezpečí, neměla tam náboženskou svobodu. Když například šla k jedné spoluvěřící, tuto rodinu někdo udal, žalobkyně proto raději nakonec zaklepala u sousedů, aby se vyhla zatčení. Původně měla v úmyslu jet do Francie, ale její žádost o vízum byla zamítnuta z důvodu, že nebyl zřejmý důvod cesty a nebylo jasné, kdy se žalobkyně vrátí zpátky. Vyřídila si proto české vízum skrze cestovní kancelář přes svou známou, se kterou se poznala v Koreji. Dále při pohovoru žalobkyně vysvětlila, z jakého důvodu uvedla v žádosti o vízum jinou adresu pobytu. V žádosti je sice uveden itinerář její cesty, do zahraničí ale v úmyslu cestovat z ČR neměla. V žádosti o vízum jsou všechny informace nepravdivé, kromě potvrzení o zaměstnání. Pokud by nedodala falešné dokumenty, neměla by šanci na úspěch. Je známo, že pokud není v Číně doloženo, že ekonomický stav žadatele je dobrý, vycestování pravděpodobně nebude možné. Zakoupila sice zpáteční letenku, ale neměla v úmyslu se vracet, učinila tak s ohledem na dřívější zkušenost, kdy jí bylo francouzské vízum zamítnuto z důvodu, že nebylo zřejmé, jak se bude vracet. Peníze na cestu si vydělala zčásti sama, část měla od rodičů, žádné dluhy ohledně toho nemá. Vycestování neproběhlo úplně hladce, kontroloři si ji odvedli stranou, ale naštěstí jí bylo dovoleno odcestovat. Cestovala se dvěma známými, sama by se bála. Cílem vycestování byla náboženská svoboda, věděla, že tu může získat v Evropě, v Koreji o mezinárodní ochranu nežádala i proto, že nevěděla, že je to možné. Po příletu pobývaly v Praze, sháněly práci, následně se dozvěděly o možnosti požádat o mezinárodní ochranu. Žalobkyně popsala, kde ve vlasti pracovala, poslední pracovní poměr ukončila před odletem, k dotazu, jak je možné, že v žádosti o vízum uvádí potvrzení o zaměstnání, sdělila, že to vyřešila cestovní kancelář. V roce 2016 si zkoušela najít práci v čínské restauraci, protože věděla, že s průkazem uprchlíka je to legální, když dala majiteli průkaz, poslal nějaké údaje přes aplikaci Weixin a řekl žalobkyni, ať se dostaví v pondělí, že se jí budou ptát další lidé, pak se jí ptal, jestli má něco společného s náboženskými migranty. Má obavy, že majitel zjistil o ní nějaké informace, bojí se o rodiče, ale nemůže je kontaktovat, a dále se bojí, že by se jí někdo z Číny pokusil unést, děje se to běžně.

16. V dalším pohovoru žalobkyně sdělila, že se hlásí k církvi Zhao hui, patří k domácím církvím, protestantům, církev byla založena v roce 1922. Dále žalobkyně blíže charakterizovala tuto církev. V ČR žádné členy této církve nekontaktovala, informace o místní komunitě nejsou dostačující. Členkou církve se stala v roce 2009, byla pokřtěna. Protože studovala, do roku 2014 se neúčastnila setkávání a pouze získávala informace od rodičů. Její příslušnost k církvi by mohly doložit dvě sestry, které s ní přicestovaly. Modlila se doma s rodiči, poté i chodili na setkání spoluvěřících. Žalobkyni byly dále kladeny otázky ohledně znalostí bible. Výtisk bible v čínštině dostala od církve bratrské.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

S sebou ji nenosí ze zvyku v souvislosti s tím, že v Číně bibli takto nosit nelze. Bojí se udání některého z Číňanů. Mohl by ji nikdo unést z ČR. Jejich církev slaví každý týden lámání chleba. Vánoce ani Velikonoce neslaví. Podle čínského práva je v Číně náboženská svoboda a církev je legální, avšak čínská vláda se nechová podle práva. Čínská vláda nepovoluje existenci domácích církví. Kvůli víře byla žalobkyně opakovaně terčem nespravedlivého jednání. Kvůli svému mládí učení církve nijak nešířila. V ČR se modlí o samotě i chodí do kostelů a střediska. V Číně čelila dlouhodobému pronásledování. Když byla malá, její rodiče byli zatčeni, viděla je až po 20 dnech. Rodina se pak potýkala s celou řadou problémů ze strany státu. Žalobkyně měla potíže i ve škole. Rodiče byli opakovaně pokutováni, nikdy si na to ale nestěžovali, nebylo kde. Školu ukončila v roce 2013. Vycestovala v roce 2015, tím, že jí rodiče nemuseli platit studia, jí mohli přispět na cestu. S rodiči nevycestovala, protože ti by to museli hlásit na policii. Žalobkyně osobně žádné konkrétní potíže ve vlasti neměla, nebyla stíhána. Zažila však nepříjemný incident s jedním mužem. Návratu do vlasti se obává i z důvodu své žádosti o azyl. Když v roce 2015 jela do Koreje, nikdo nevěděl, že je křesťanka, nyní však již jsou k dispozici zprávy o tom, že 60 čínských křesťanů požádalo o azyl, a ona je vedena jako zmizelá osoba. K dotazu správního orgánu, jak je možné, že uváděla, že byla v Číně pronásledována z náboženských důvodů, ale současně v roce 2015 nikdo nevěděl o tom, že je křesťanka, sdělila, že tehdy se řídila pokyny a vrátila se přesně podle data v pase. Pokud by dále vyznávala svou víru, byla by určitě zatčena. V Koreji situaci tehdy neřešila, protože s ní bydlela dívka, která pořád byla s ní. Posledním impulsem k odjezdu z vlasti bylo, když šla na setkání a zjistila, že ji někdo sleduje, když došla k bytu sestry, raději zaklepala u cizích dveří, a tím se vyhla zatčení.

17. Při seznámení s podklady dne 29. 3. 2017 žalobkyně doplnila, že si našla práci, je spokojená, v Praze může chodit do kostelů, seznámila se s dalšími věřícími.
18. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
19. Podle § 12 zákona o azylu „[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
20. Podle § 14 zákona o azylu „[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“
21. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z

důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“

22. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu „[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“
23. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu „[p]ronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“
24. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu „[p]ůvodcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“
25. Podle ust. § 2 odst. 7 zákona o azylu „pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má, nebo, je-li osobou bez státního občanství, státu jeho posledního trvalého bydliště a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.“
26. K námitce žalobkyně týkající se toho, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s tím, že jsou u ní dány důvody pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, soud uvádí, že tuto námitku shledal důvodnou.
27. Žalovaný se zabýval tím, zda byla žalobkyně ve vlasti z důvodu svého náboženského přesvědčení pronásledována. Žalobkyně konkrétně zmiňovala celou řadu potíží, kterým měla ve vlasti spolu s rodinou čelit. Uváděla psychický nátlak a podobné jednání, konkrétně pokus znásilnění, nezavedení vodovodu, vydírání rodičů zkorumpovanými policisty, odejmutí státní finanční podpory, šikanování učitelkami základní i střední školy, ztrátu kamarádů pro rozhlasové oznamování její víry na veřejnosti, dvacetidenní věznění rodičů v jejich čtrnácti letech, nucení rodičů podepsat zřeknutí se víry, ztrátu studia na vysoké škole z důvodů okrádání rodiny policisty státní mocí tolerovaným způsobem atd.
28. Žalobkyně uváděla, že ve vlasti čelila ona a její rodina těmto a jiným potížím z důvodu náboženského přesvědčení, kdy jsou příslušníci církve Zhao hui, přičemž tato církev se stejně jako řada dalších v Číně potýká s problémy. Žalovaný konstatoval, že nelze zcela vyloučit, že je žalobkyně příslušnicí této církve, neboť její znalosti odpovídají znalostem, které by řadový příslušník církve mohl s ohledem na jeho věk, vzdělání apod., mít. K tomu soud poznamenává, že žalobkyně při pohovoru prokázala znalost biblických reálií a

žalovanému byla schopna odpovědět téměř na každou otázku týkající se její víry adekvátně, lze tedy uzavřít, že žalovaný nepopřel náboženské přesvědčení žalobkyně a ani se mu nepodařilo tuto skutečnost jakkoli vyvrátit.

29. Ohledně situace v zemi, co se týče náboženské svobody, se žalobkyně vyjádřila tak, že dle ní sice v zemi je náboženská svoboda, avšak vláda přesto postupuje proti příslušníkům nejrozličnějších církví. Církev Zhao hui patří mezi domácí církve, které jsou také ze strany státu perzekuovány. Konkrétně zmínila v této souvislosti žalobkyně například incident z května roku 2014 či četné zatýkání a potíže věřících osob. Žalovaný se zabýval tím, jaká je situace ohledně náboženské svobody v Číně. Za tímto účelem vycházel z materiálů, které popisují obecně stav dodržování lidských práv v Číně, a zároveň si opatřil též zprávu, která se zabývá přímo situací církve Zhao hui. Na straně 24 rozhodnutí se žalovaný zabýval hodnocením podkladů, které si opatřil za účelem posouzení situace v Číně, pokud jde o církve, jíž má být žalobkyně členkou. Vycházel přitom z Informace OAMP – Křičící, Historie, zakladatel, struktura a věrouka ze dne 23. 6. 2016, dle které patří náboženské hnutí Křičících (čínsky Huhan Pai) k protestantské denominaci křesťanství. Název představuje pejorativní označení užívané čínskými úřady, kterými bylo toto hnutí zařazeno mezi tzv. zlé sekty. Hnutí vzniklo ve 30. letech 20. století, již ve 30. letech se vyznačovalo hlasitým způsobem projevu při obřadech, na základě čehož vzniklo dané označení. Tímto hlasitým křikem se příslušníci této církve kají za své hříchy. Do Číny se hnutí rozšířilo v 80. letech. V této době byla tato církev v Číně zakázána a úřady pronásledovaly její stoupence. Zatýkání pokračovalo i v průběhu 90. let. Žalovaný se na straně 24 a 25 rozhodnutí zabýval i obecnou situací Křičících v Číně dle dalších zpráv, přičemž dospěl k závěru, že tato rozhodně není ideální, dochází k omezování svobody vyznání. Příslušníci domácích církví jsou často pronásledováni, církve pociťují i administrativní zátěž ze strany státu apod.
30. Žalovaný tak dospěl k závěru, že příslušníci církve Zhao hui mohou mít v Číně problémy, a současně nevyvrátil, že je žalobkyně příslušnicí této církve.
31. Na podkladě azylového příběhu žalobkyně dospěl žalovaný k závěru, že žalobkyně ve vlasti v minulosti pronásledována nebyla. U žádné z uvedených potíží neshledal, že by dosahovala intenzity pronásledování požadované zákonem o azylu. Jakkoli se jedná o nesporně nepříjemné situace, nejde v tomto případě o pronásledování. Ostatně i sama žalobkyně svou výpověď potvrzuje, že ve vlasti osobně nikdy žádné konkrétní potíže se státními orgány sama neměla, nebyla trestně stíhána. Vzhledem k celé řadě jednotlivých tvrzených potíží bylo předně zapotřebí, aby se žalovaný zabýval tím, zda nemohlo v případě žalobkyně jít o tzv. pronásledování na kumulativním základě, kdy mohly požadované intenzity dosáhnout i jednotlivé potíže ve svém souhrnu, ohledně čehož lze odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2019 č. j. 7 Azs 219/2019-32: „*K námitce nesprávného hodnocení skutkového stavu věci zdejší soud uvádí, že správní orgán je povinen posoudit, zda jednotlivé události dosahují intenzity pronásledování požadované § 2 odst. 4 zákona o azylu, respektive čl. 9 odst. 1 směrnice Rady 2004/83/ES, tzv. kvalifikační směrnice. Rovněž musí posoudit, zda souhrn těchto událostí není pronásledováním na kumulativním základě (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2009, č. j. 5 Azs 7/2009 - 98).*“ Takto však žalovaný nepostupoval a pouze konstatoval, že v případě žalobkyně nešlo o pronásledování. Tento svůj závěr žalovaný opřel mj. o skutečnost, že žalobkyně nebyla ve vlasti pronásledována v minulosti, neměla žádné potíže

s vycestováním a okolnosti jejího odjezdu z vlasti rovněž dle něj nenasvědčují pronásledování.

32. S posouzením žalovaného se nelze dále spokojit též z důvodu, že přestože zjistil, že situace domácích církví, jakož i příslušníků církve Zhao hui, mezi které se řadí i žalobkyně, není v Číně dobrá a těmto osobám hrozí pronásledování, nebránila mu tato skutečnost v tom, aby učinil závěr o tom, že žalobkyně nebude při svém návratu do Číny pronásledována. Žalovaný v tomto ohledu pochybil především tím, že se zaměřil pouze na zkoumání možného pronásledování žalobkyně pouze v minulosti a naopak zcela pominul zkoumat možnou hrozbu pronásledování do budoucna, tedy zda by žalobkyně mohla být pronásledována při svém návratu do vlasti, i kdyby v minulosti dříve pronásledována nebyla, a to i přesto, že mu bylo známo, že situace některých náboženských skupin není v Číně dobrá. Odůvodnění žalovaného tak je vnitřně rozporné, neboť žalovaný na jednu stranu konstatuje, že žalobkyně nebude ve vlasti čelit pronásledování, zároveň však připouští, že situace příslušníků církve Zhao hui v Číně je špatná, přičemž nelze dle něj vyloučit, že žalobkyně patří právě do této ohrožené skupiny.
33. Žalovaný ačkoli opakovaně akcentoval nutnost individuálního posuzování případu, nevysvětlil, z jakého důvodu se domnívá, že by žalobkyně měla být jako příslušnice církve Zhao hui nějakou výjimkou pro čínské státní orgány. Lze naopak souhlasit s žalobkyní, že se lze důvodně domnívat, že v případě, že by pokračovala v praktikování své víry, mohla mít v budoucnu z tohoto důvodu v Číně problémy. I v případě, kdy by žalovaný shledal, že žalobkyně v minulosti pronásledování nečelila, bylo třeba, aby se žalovaný zaměřil na to, zda je přiměřeně pravděpodobné, že by mohla čelit pronásledování v budoucnosti.
34. K tomu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2019 č. j. 7 Azs 499/2018 - 52: „Žalovaný se ani v nyní projednávané věci nevypořádal s otázkou, zda sama příslušnost k církvi Křičících nezakládá odůvodněné obavy z pronásledování. Žalovaný mohl konstatovat, že tomu tak není, nebo mohl dospět k závěru, že stěžovatelka je nedůvěryhodná v samotné otázce své příslušnosti k této církvi. Nechal ji však otevřenou, neboť na str. 19 napadeného rozhodnutí konstatoval, že „nelze zcela vyloučit, že výše jmenovaná je příslušníkem církve Křičících, neboť její výpovědi stran uvedené církve alespoň v základních obrysech odpovídají informacím, které by řadová příslušnice církve i s ohledem na její vzdělání, věk a sociální původ mohla mít.“ Za této situace se však žalovaný nemohl zastavit u názoru, že samotná stěžovatelka nebyla v minulosti vystavena aktům, které by bylo možno kvalifikovat jako pronásledování, ale měl se podrobně zabývat otázkou, zda jí takové ústrky nehrozí právě z důvodu samotného jejího členství v církvi Křičících.“
35. V právní větě k rozsudku ze dne 29. 8. 2019 č. j. 9 Azs 39/2019-77 dospěl Nejvyšší správní soud k závěru: „Odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství ve smyslu § 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, může být shledán i v případě příslušníka určitého náboženského společenství, který v minulosti nebyl vystaven žádnému konkrétnímu aktu pronásledování, pokud bude v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že už z důvodu jeho členství je přiměřeně pravděpodobné, že by pronásledování z tohoto důvodu byl v budoucnu vystaven. Takovou přiměřenou pravděpodobnost pronásledování lze shledat i v důsledku kriminalizace členství v daném náboženském společenství, přičemž rozhodující je zejména pravděpodobnost stíhání takové skutkové podstaty v praxi země původu žadatele o mezinárodní ochranu.“

36. Ve stejném rozhodnutí Nejvyšší správní soud též uvedl, že: „*Posouzení této klíčové námitky lze tedy uzavřít konstatováním, že se žalovaný měl nejprve jednoznačně vyjádřit k otázce, zda stěžovatele pokládá za příslušníka Církve Boha všemohoucího. Poté se neměl zastavit ve svých úvahách pouze na jednoduchém závěru, že stěžovatel sám v minulosti nebyl vystaven konkrétnímu aktu pronásledování, nýbrž měl zvážit i možnost, zda již z důvodu svého členství v této církvi nebylo „přiměřeně pravděpodobné“, že takovému pronásledování vystaven bude. Samotná skutečnost, že by se takovému pronásledování mohl člen této církve vyhnout tím, že se mu pomocí tajných obřadů podaří příslušnost k církvi utajit před státními orgány země původu, pak pohledem judikatury SD EU nedostačuje k závěru, že oprávněný strach z pronásledování neměl.*“
37. Jakkoli příkoří žalobkyně nedosahovala intenzity pronásledování, nelze též pominout, že žalovaný jednotlivé potíže žalobkyně značně bagatelizoval. Úkolem žalovaného je adekvátním způsobem posoudit tvrzené obavy žadatele a odpovídajícím způsobem se s nimi vypořádat v odůvodnění rozhodnutí a vyhodnotit jejich relevanci. Žalovaný na místo toho uvedl, že znalosti žalobkyně o bibli a jí uvedené informace o církvi Zhao hui mohla uvést i na základě obecných znalostí příslušných reálií s cílem dosáhnout udělení mezinárodní ochrany. Ohledně tohoto závěru však soud musí konstatovat, že tyto úvahy žalovaného nemají oporu ve správním spise a jsou tak založeny čistě na spekulaci žalovaného.
38. Dále k incidentům zmiňovaných žalobkyní soud poznamenává ohledně datace tvrzeného pokusu o znásilnění, že žalobkyně tuto událost datovala do roku 2001, ačkoli jí v tomto roce bylo přibližně ... let, neboť je ročník Žalovaný nad tímto rozporem se nepozastavil a pouze ve vyjádření k žalobě uvedl, že šlo o ojedinělý incident. Jakkoli s tímto závěrem lze souhlasit, má soud za to, že by se mohl žalovaný v případě rozporů při výpovědi tázat cíleně a podrobněji. Žalobkyně sice tuto událost nikde nehlásila, tento postup byl pochopitelný a odůvodnitelný, stejně jako fakt, že otec žalobkyně nikdy nestěžoval na to, že musí platit policistům. Jestliže byla celá rodina věřících církve Zhao hui, kterým v Číně potenciálně hrozí pronásledování ze strany státních orgánů, pak je zcela pochopitelné, pokud otec žalobkyně ani žalobkyně své problémy nikam nehlásili, neboť by těžko mohli hledat ochranu právě u státních orgánů, které pronásledování iniciují.
39. Pokud jde o žalovaným doporučenou možnost zvolit vnitřní přesídlení, pak k tomu soud uvádí, že ani tento závěr žalovaný dostatečně neodůvodnil. Především se lze ztotožnit s žalobkyní v tom, že žalovaný z dostupných informací zjistil, že v Číně dochází k pronásledování příslušníků domácích církví na celém jejím území, odlišná může být snad pouze intenzita tohoto pronásledování. Za takového stavu věci není tedy vůbec zřejmé, na základě jakých informací se žalovaný domnívá, že by tak v některém místě Číny být nemělo, či dokonce dovozuje existenci jakéhosi fiktivního bezpečného území. Posouzením obdobné otázky se zabýval Nejvyšší správní soud opět například v rozsudku č. j. 9 Azs 39/2019 – 77 ze dne 29. 8. 2019, kde uvedl: „*Svou výše citovanou úvahou, byť velmi nekonkrétní, o možnosti vnitřního přesídlení stěžovatele, jako by žalovaný implicitně přijal výchozí předpoklad aplikace § 2 odst. 7 zákona o azylu, tedy že „se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má“.* To je však v rozporu s celým zbytkem odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný vycházel z toho, že stěžovatel žádné obavy z pronásledování nebo vážné újmy v místě svého bydliště neměl. V citované pasáži naopak implicitně připouští, že takové obavy měl, ale mohl se jim vyhnout právě vnitřním přesídlením. Tento logický rozpor žalovaný nijak nevysvětlil.

Nijak nevysvětlil ani to, ve kterých provinciích by hrozba trestního stíhání byla menší než ve stěžovatelově domovské provincii, a z čeho dovedl, že by tato hrozba byla v různých provinciích různá, když vychází z trestního zákoníku, který je platný pro celou Čínskou lidovou republiku a je vymáhán státními orgány.“

40. Žalovaný svou argumentaci vystavěl na tom, že žalobkyni je nutné považovat za nedůvěryhodnou s ohledem na to, že bylo zjištěno, že opakovaně uváděla nepravdivé údaje, z Číny vycestovala bez problémů v rámci organizované skupiny, o mezinárodní ochranu nepožádala hned po příletu atd.
41. K tomu soud předesílá, že věrohodností žadatelů o mezinárodní ochranu se zabýval Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 30. 9. 20028, č. j. 5 Azs 66/2008 – 70. Zde konstatoval, že: *„Žalovaný může zcela vyloučit z celkového posouzení pouze ta fakta, u nichž je postaveno téměř najisto, že se nestaly (tj. neexistuje ani přiměřená pravděpodobnost, že k nim došlo). Ostatní tvrzení musí být součástí celkového posouzení rizika pronásledování, kde jim bude přisouzena váha podle míry pravděpodobnosti, s jakou lze soudit, že odpovídají skutečnosti. Jiná situace je, pokud je žadatel nevěrohodný ve všech relevantních aspektech své žádosti; v tomto případě (a pouze v tomto případě) může žalovaný bez dalšího posoudit žadatele jako nevěrohodného a nemusí detailně posuzovat jeho jednotlivá dílčí tvrzení.“*
42. Žalovaný v rozhodnutí vyjádřil pochybnosti o azylovém příběhu žalobkyně, uvedl, že se domnívá, že jejím skutečným cílem byla legalizace pobytu a její tvrzení shledal nedůvěryhodná. Uvedl, že žalobkyně přicestovala na území ČR v rámci organizované skupiny dalších spoluobčanů, údajných souvěrců, které však dříve neznala, přičemž přicestovala tak jako zbytek skupiny na základě víza, ve kterém byly uvedeny nepravdivé údaje. Žalovaný podotkl, že si je vědom toho, že osoba, která skutečně prchá před pronásledováním ve vlasti, může k jejímu opuštění užít padělaných dokladů, nicméně v daném případě žalobkyně jediné nepravdivé dokumenty doložila pouze ve vztahu k zastupitelskému úřadu ČR a na území ČR cizinecké policii, přičemž o nepravdivosti tvrzení správní orgány nijak neinformovala a vyjádřila se k tomu až na přímý dotaz žalovaného.
43. Ohledně nepravdivých údajů v turistickém víze soud konstatuje, že obdobnou záležitostí se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 9 Azs 39/2019 – 77 ze dne 29. 8. 2019, kde uvedl: *„Stěžovateli je totiž možno přitakat, že je pochopitelné, pokud v žádosti o vízum neuváděl takové údaje, které by vedly k jejímu zamítnutí, a tedy k nevycestování ze země původu. Je i pochopitelné, že stejně postupoval, dokud nebyl fakticky i právně na území ČR. Jeho nevěrohodnost tedy nelze založit ani jen na tom, že nepravdivé údaje obsažené v žádosti o turistické vízum zopakoval i při příletu do Prahy. Jeho nevěrohodnost by bylo možno založit teprve na tom, pokud by si navzájem odporovala jeho vyjádření v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebo by byla v rozporu se skutečnostmi o zemi původu zjištěnými v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany.“* Je zřejmé, že pokud by žalobkyně uvedla do turistického víza údaje pravdivé, pak by pravděpodobně z Číny nikdy nemohla vycestovat. Není proto rozhodné, jestli v tomto směru uvedla pravdivé či nepravdivé, že pracuje. Pokud by její vízum neobsahovalo přesný popis cesty, pak by nepochybně působila pro státní orgány nedůvěryhodně. Žalobkyně svůj postup zdůvodnila mj. i tím, že v roce 2015 jí byla zamítnuta žádost o francouzské vízum právě z důvodu, že nebyl zřejmý účel její cesty a jakým způsobem se bude vracet. V tomto ohledu je proto pochopitelné, že zvolila cestu dodání nepravdivých informací a lze takto i vysvětlit, že si koupila za účelem zvýšení důvěryhodnosti zpáteční letenku.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

44. Žalovaný upozornil též na to, že žalobkyně se nedostavila do centra Zastávka hned po svém příjezdu do ČR. Ani tento fakt však věrohodnost žalobkyně nezpochybňuje a rovněž i tímto se zabýval NSS v rozhodnutí ze dne 29. 8. 2019 č. j. 9 Azs 39/2019 – 77: *„Časová prodleva mezi vstupem na území ČR a podáním žádosti o azyl může být jistě indicií pro zjištění, zda cizinec ve skutečnosti nepřicestoval z azylově irelevantních důvodů a o mezinárodní ochranu nepožádal až v situaci, kdy v ní vidí poslední možnost pro legalizaci svého pobytu.“* (...) *„I z citované právní věty je však zjevné, že vliv na důvodnost žádosti o mezinárodní ochranu zde měla prodleva v řádu let (ostatně ani taková prodleva sama o sobě udělení mezinárodní ochrany nevylučuje), zatímco v nyní posuzovaném případě uplynulo mezi stěžovatelským příletem do ČR a podáním žádosti o mezinárodní ochranu pouze šest dnů, což nelze hodnotit jako nepřiměřené prodloužení.“* V případě žalobkyně se jednalo taktéž o prodlevu v řádu dnů, jak uvedla, do ČR přicestovala 28. 9. 2015, 30. 9. 2015 se dozvěděla o možnosti podání žádosti, jejíž podání je datováno ke dni 15. 10. 2015.
45. Dle žalovaného jsou zde dány i další okolnosti, které nasvědčují tomu, že na žalobkyni je třeba nahlížet jako na nedůvěryhodnou. Konkrétně tak žalovaný dovozuje dále ze skutečnosti, že žalobkyně ve vlasti bez problémů obdržela cestovní doklady, se kterými bez jakýchkoli potíží vycestovala. Další indicií nasvědčující nedůvěryhodnosti azylového příběhu žalobkyně, je podle žalovaného fakt, že odcestovala v rámci organizované skupiny, přičemž své souvěrce údajně neznala.
46. K tomu soud předně uvádí, že samotný hladký průběh vycestování ze země původu nezpůsobuje sám o sobě nedůvěryhodnost výpovědi žadatelky. Rovněž neobstojí ani závěr žalovaného, že kdyby státní orgány či bezpečnostní složky měly o žalobkyni jakýkoli zájem, k vycestování by pravděpodobně vůbec nedošlo a žalobkyně by byla postižena ještě před odjezdem z Číny, neboť v tomto případě jde spíše o spekulaci žalovaného. Například v rozsudku ze dne 8. 4. 2010, č. j. 1 Azs 7/2010 - 114, NSS konstatoval, že *„založit závěr o nevěrohodnosti celé výpovědi (...) čistě na pochybnostech o okolnostech vycestování ze země nelze. K tomu by bylo nutno identifikovat zásadnější nesrovnalosti ve stěžovatelské výpovědi, případně rozpory mezi jeho výpovědí a dostupnými informacemi o zemi původu atd.“* Nejvyšší správní soud se již zaobíral i obdobným odůvodněním žalovaného, pokud jde o jeho podezření, že žalobkyně cestovala v rámci organizované skupiny účelově. Postup žalovaného, kdy do odůvodnění neuvede, na základě čeho nedůvěryhodnost v tomto směru dovozuje, jaký zdroj jeho pochybností, označil za spekulativní, přičemž tak je tomu opět i v tomto případě a soud se s takovým závěrem plně ztotožňuje. Úvahy žalovaného lze v tomto směru označit za nepřezkoumatelné. V rozsudku 9 Azs 39/2019 – 77, ze dne 29. 8. 2019 NSS uvedl: *„Pokud se tak nestane a odůvodnění zůstane v pasážích vyjadřujících se k údajné organizovanosti a podezřelé bezproblémovosti stěžovatelova odchodu ze země původu v nynější podobě plně nedorečených náznaků, je třeba přisvědčit stěžovateli, že jde pouze o ničím nepodložené domněnky nemající oporu ve správním spisu.“* K tomu lze ještě poznamenat, že žalobkyně neuváděla, že by souvěrce, se kterým cestovala, neznala, naopak uváděla, že se dvěma z nich se znala od roku 2014. Žalobkyně vypověděla, že cestovat sama by se bála, takto měla možnost podpory alespoň u těchto známých osob. Není rozhodné, jestli žalobkyně znala všechny ostatní členy skupiny, se kterými cestovala. Přílehlavý není ani odkaz žalovaného na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 10. 2017 ve věci Y. L. proti Švýcarsku, neboť v dané věci byla žalobkyně shledána celkově nevěrohodnou, i pokud jde o tvrzenou příslušnost k církvi, což v případě žalobkyně neplatí.

47. Soud nenalezl pochybení žalovaného, pokud jde o zkoumání, jsou-li u žalobkyně dány důvody pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. Není předně pravdou, že by se žalovaný udělením tohoto typu mezinárodní ochrany vůbec nezabýval, neboť se ohledně možnosti jeho udělení vyjádřil na straně 29 rozhodnutí. Uvedl, že se zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobkyně, přihlédl též k jejímu věku a zdravotnímu stavu. Konstatoval, že žalobkyně je dospělou, plně způsobilou osobou, je schopná vykonávat zaměstnání a získávat finanční prostředky, jak dle žalovaného prokázala tím, že dlouhodobě pobývá mimo azylové středisko a všechny své potřeby financuje z vlastních zdrojů. Žalovaný též uvedl, že žalobkyně nemá na území ČR příbuzné ani žádné vazby. Nezmínila ani žádná specifika jejího zdravotního stavu. Žádný důvod zvláštního zřetele hodný žalovaný u žalobkyně neshledal a s tímto posouzením se ztotožňuje i soud. Pouze v závěru žalovaný doplnil, že žalobkyně se ani explicitně udělení humanitárního azylu nedomáhala. To však žalovanému nebránilo, aby provedl uvedené posouzení.
48. Soud se však ztotožňuje s žalobní námitkou, že žalovaný pochybil, pokud jde o posouzení možnosti udělení doplňkové ochrany. V této souvislosti lze odkázat na závěry žalovaného ohledně posouzení situace domácích církví v Číně, které provedl již v části týkající se udělení azylu, kdy shledal tuto situaci obecně nedobrou. Již na tomto místě tedy žalovaný pochybil, pokud vyloučil hrozbu vážné újmy přesto, že žalobkyně je příslušnicí právě církve Zhao hui pejorativně označované jako Křičící, která se v Číně také potýká s problémy.
49. Žalovaný však pochybil rovněž tím, že neodůvodnil, z jakého důvodu dospěl k závěru, že se žalobkyně může do Číny bezpečně vrátit, i když platnost jejího turistického víza byla ukončena. Obdobnou námitkou se zabýval zdejší soud v rozsudku č. j. 13 Az 13/2018 – 50 ze dne 25. 5. 2020, přičemž dospěl k závěru, že odůvodnění správního orgánu je v tomto ohledu nepřezkoumatelné a soud se s těmito závěry plně ztotožňuje. Žalovaný měl i v tomto případě ve vztahu k hrozbě nebezpečí vzniku vážné újmy po návratu žalobkyně do vlasti jako neúspěšné žadatelky o mezinárodní ochranu opatřit potřebné podklady vztahující se k této otázce. Ve správním spisu se sice nachází informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 17. 6. 2015 č. j. 98863/2015-LPTP s názvem Čína – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, avšak tuto informaci žalovaný nakonec z důvodu zastaralosti jako podklad pro vydání rozhodnutí nepoužil, jak sám uvádí v odůvodnění rozhodnutí. Novou informaci tohoto druhu si neobstaral. I v tomto soud spatřuje pochybení žalovaného. Soud přitom zdůrazňuje, že ze zmíněné informace vyplývá: „Na základě individuálního přístupu k jednotlivým kauzám lze očekávat, že někteří neúspěšní žadatelé o MO budou po návratu omezováni na svých právech (např. právo cestovat, nucené domácí vězení apod.). (...) Všichni dotázaní se shodli v tom, že k omezení základních práv či k případnému zadržení dojde v případě pravých politicky motivovaných žadatelů a také žadatelů z národnostních menšin... Zástupce DEU pak otevřeně hovořil o možnostech „zmizení“ takových občanů. I to pak může být teoretický důvod, proč se žádná organizace nijak významněji nezabývala případem potlačování lidských práv čínských neúspěšných žadatelů o MO po návratu do vlasti.“ Pro závěr, že obavy žalobkyně z návratu do vlasti jsou účelové, spekulativní a nepodložené, neměl žalovaný dostatek podkladů. I z tohoto důvodu je napadené rozhodnutí nutné označit za nepřezkoumatelné.

50. K tomu soud doplňuje, že žalobkyně opakovaně zmiňovala obavy související s tím, že do obecného povědomí vešel případ skupiny čínských křesťanů, kteří požádali o azyl. Z jejich tvrzení tedy nevyplynulo, že by s takovou medializací souhlasila, jestliže se jí obává. Jakkoli tedy může platit fakt konstatovaný žalovaným, že jsou to právě křesťané, kteří iniciují medializaci svých vlastních případů, má soud za to, že nelze takto uvažovat v případě žalobkyně, která se cítí těmito aktivitami postižena. V každém případě však tato záležitost nemůže nic změnit na povinnosti žalovaného se dostatečně zaobírat tím, zda by mohla žalobkyni při návratu do vlasti hrozit vážná újma.
51. Pokud jde o důkazní návrhy žalobkyně (znalecký posudek, zda je žalobkyně křesťankou, svědecká výpověď Václava Malého, ředitele organizace Iustitia et Pax, k otázce stavu lidských práv křesťanů v Číně), soud s ohledem na shora popsání vady napadeného rozhodnutí, pro které napadené rozhodnutí ruší a věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, nepřistoupil k jejich provedení, neboť by jejich provedení bylo nadbytečné. Soud připomíná, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nevyločil, že žalobkyně je příslušnicí církve Zhao hui. Soud žalovanému vytkl nedostatečné posouzení věci právě ve vztahu k tomu, zda žalobkyni hrozí pronásledování či nebezpečí vážné újmy již jen z důvodu členství v dané církvi. Zdejší soud také dospěl k závěru, že žalovaný neposoudil dostatečně otázku, zda žalobkyni hrozí pronásledování či nebezpečí vážné újmy do budoucna, a to ať pro její příslušnost k církvi, či pro návrat do vlasti jako neúspěšné žadatelky o mezinárodní ochranu v zahraničí z náboženských důvodů.
52. Z výše uvedených důvodů soud zrušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a v tom, že skutkový stav ohledně některých aspektů posuzované věci, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, neměl oporu ve správním spisu dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Současně soud vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s ust. § 76 odst. 1 s. ř. s.
53. Žalovaný v dalším řízení odstraní nedostatky, které mu soud vytkl tímto rozsudkem. Hrozbou pronásledování žalobkyně se bude zabývat i z prospektivního pohledu, tedy posoudí, zda žalobkyni hrozí pronásledování po jejím návratu do vlasti, a to jednak pro její příslušnost k náboženské skupině Zhao hui, jednak jako neúspěšné žadatelce o mezinárodní ochranu z náboženských důvodů. Při posuzování těchto otázek bude žalovaný vycházet z aktuálních a relevantních podkladů. Na základě řádně zjištěného skutkového stavu se vyjádří k věrohodnosti tvrzení žalobkyně. Své závěry dostatečně a přezkoumatelným způsobem odůvodní v souladu s požadavky ust. § 68 odst. 3 správního řádu.
54. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady vynaložené žalobkyní na dané řízení představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za dva úkony právní služby podle ustanovení § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) po 3 100 Kč, tedy celkem 6 200 Kč. Dále jí byla přiznána náhrada hotových výdajů za dva úkony právní služby podle ustanovení § 13 odst. 4 advokátního tarifu po 300 Kč; paušální náhrada

tedy činí 600 Kč. Odměna ustanoveného právního zástupce tak byla vyměřena v částce 6 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 4. ledna 2021

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.